

SLÁVNOSŤ KRISTA KRÁĽA C

Dnešnou nedeľou Krista Kráľa a posledným týždňom zakončujeme v Cirkvi liturgický rok. Možno si dávame otázku, prečo slávime Pána Ježiša ako kráľa, keď dnes je už veľmi málo takých štátov na svete, kde ešte vládne kráľ alebo kráľovná, ako to bolo a aj je napríklad v Anglicku.

No, pokúsme sa dnes zamyslieť nad dnešným evanjeliom, kde zločinec na kríži vraví ukrižovanému Ježišovi takto: „*Ježišu, pamätaj na mňa, keď prídeš do svojho kráľovstva.*“ A tu si dajme otázku, ako prišiel na to, že Ježiš je kráľ? Podľa ktorých znakov? Ved' nevidel Ježiša so zlatou korunou na hlave, ale s potupnou korunou z trnia. Ani ho nevidel sedieť na zlatom tróne, ale videl ho podobne visieť na kríži, ako visel on. Alebo podľa nápisu nad Ježišovou hlavou, že je židovský kráľ? Ved' tento nápis bol potupný. Znalci Svätého písma to vysvetľujú tak, že zločinec bol oslovený Ježišovým správaním sa na kríži, keď v hrozných mukách a bolestiach nekľal, ako to robili podobne ukrižovaní ani nezlorečil tým, ktorí ho potupovali a posmievali sa mu, ale sa modlil za nich: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia.*“ Pomyslel si, že to nemôže byť obyčajný človek. To by obyčajný človek nedokázal, aby odpustil a modlil sa za tých, ktorí mu spôsobili také utrpenie. Preto pokarhal aj zločinca na druhom kríži, ktorý sa tiež rúhal Ježišovi. Vidiac toto všetko, oľutoval svoje zločiny, a preto sa obrátil na Ježiša, aby ho prijal do svojho kráľovstva. Potom mu Ježiš povedal: „*Priateľu, ešte dnes budeš so mnou v raji.*“ Úžasné! V rôznych predchádzajúcich zamysleniach sme obdivovali Pána Ježiša, aký postoj mal ku kajúcim hriešnikom, čoho vrchol bol práve odpustenie tomuto zločincovi. Ved' takto ho priam neveriteľne odmenil za to, že ho uznal za kráľa.

Z tejto evanjeliovej udalosti pre nás vyplýva, že aj my máme Pána Ježiša uznávať za kráľa. Pre nás by to malo byť lepšie ako pre zločinca, lebo my nevisíme na kríži a potom my máme vedomosti o Ježišovi, že bol Boží Syn, že učil ľudí evanjeliu, že robil veľké zázraky ako premenenie vody na víno v Káne, že utišil búrku na mori, že rozmnožil päť chlebov a dve ryby pre päťtisíc mužov, že uzdravoval chorých a malomocných, že kriesil troch z mŕtvych a iné zázraky. Napokon pri Poslednej večery ustanovil sám seba v Eucharistii, aby ostal tu na zemi medzi nami až do konca sveta. Toto všetko potvrdil smrťou na kríži, ale nadovšetko tým, že vstal z mŕtvych, vystúpil k Otcovi, zoslal Ducha Svätého a aby tiež tak ako v Eucharistii, tak aj v Duchu Svätom, zostal s nami až do skončenia sveta. Nie je to úžasné?

Keď toto všetko vieme o Pánu Ježišovi, nemali by sme ho vierou uznať a srdcom prijať za svojho kráľa? Keď toho bol schopný zločinec, ktorý toto o Ježišovi nevedel, a predsa ho uznal za kráľa, mohol by niekto z nás byť menej chápvavý ako zločinec za preukázanie toľkej lásky pre každého z nás?

Boh je naozaj Láska, ako to opisuje evanjelista Ján, keď píše o Bohu, že je láska s veľkým „L.“ V tej vete: „*Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia,*“ sa dokonale prejavila Božia láska. Koľkokrát som vo svojom kňazskom živote počul s hnevom povedať také výroky ako: „Prečo zlo Pán Boh trpí, prečo nepotresce hriešnikov, prečo trpí zločiny?“ Keby sme mali takú moc, určite by sme z neba zhodili hromy blesky na takých zločincov. Lenže, naše šťastie je, že Pán Boh je trezlivý a nechce smrť hriešnika, ale aby sa obrátil a žil. Uvediem príklad zo života istého francúzskeho básnika, člena francúzskej akadémie vied, ktorý napísal báseň: „Modlitbu popierateľa Boha.“ Píše v nej: „Prišiel som do tvojho chrámu, Bože, nie aby som sa sklonil pred tebou, lež aby som ťa pokúšal. Ak jestvuješ, tak zhoď z neba na moju hlavu smrtiaci blesk a potrestaj ma za moju neveru. Čakám na tvoj trest. A len čo ma trafiš bleskom, zvolám posledným dychom: Skutočne jestvuješ, Bože, a bola to strašná bezočivosť odo

mňa, keď som sa ti rúhal. Ale, hľa, blesk neprichádza, ja môžem odísť domov zdravý a živý. Jedným slovom: Nejestvuješ.“

Určite sa hrozíme nad takýmto rúhaním a určite by sme si povedali, či Pán Boh naozaj nemal blesk, aby potrestal tohto rúhača? Lenže Pán Boh má iné metódy ako my ľudia. O niekoľko rokov priniesli francúzske noviny senzačnú správu, že tento básnik vstúpil do najprísnejšej rehole na svete, a to k trapistom, aby tam až do smrti robil pokánie za svoje rúhanie a ďakoval Bohu za jeho nekonečnú lásku. Keby ho bol Boh vtedy zrazil bleskom, bol by zatratený. Boh ho nezabil, ale trpezlivo čakal, kedy sa obráti, a tak ho môže prijať do svojho Kráľovstva.

Preto v dnešný veľký sviatok Krista Kráľa dajme sa preniknúť základnou myšlienkou evanjelia, že Boh je Láska a že sa aj my môžeme láskou včleniť do Nebeského kráľovstva, ktoré nám sprístupnil Ježiš Kristus - večný kráľ.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.